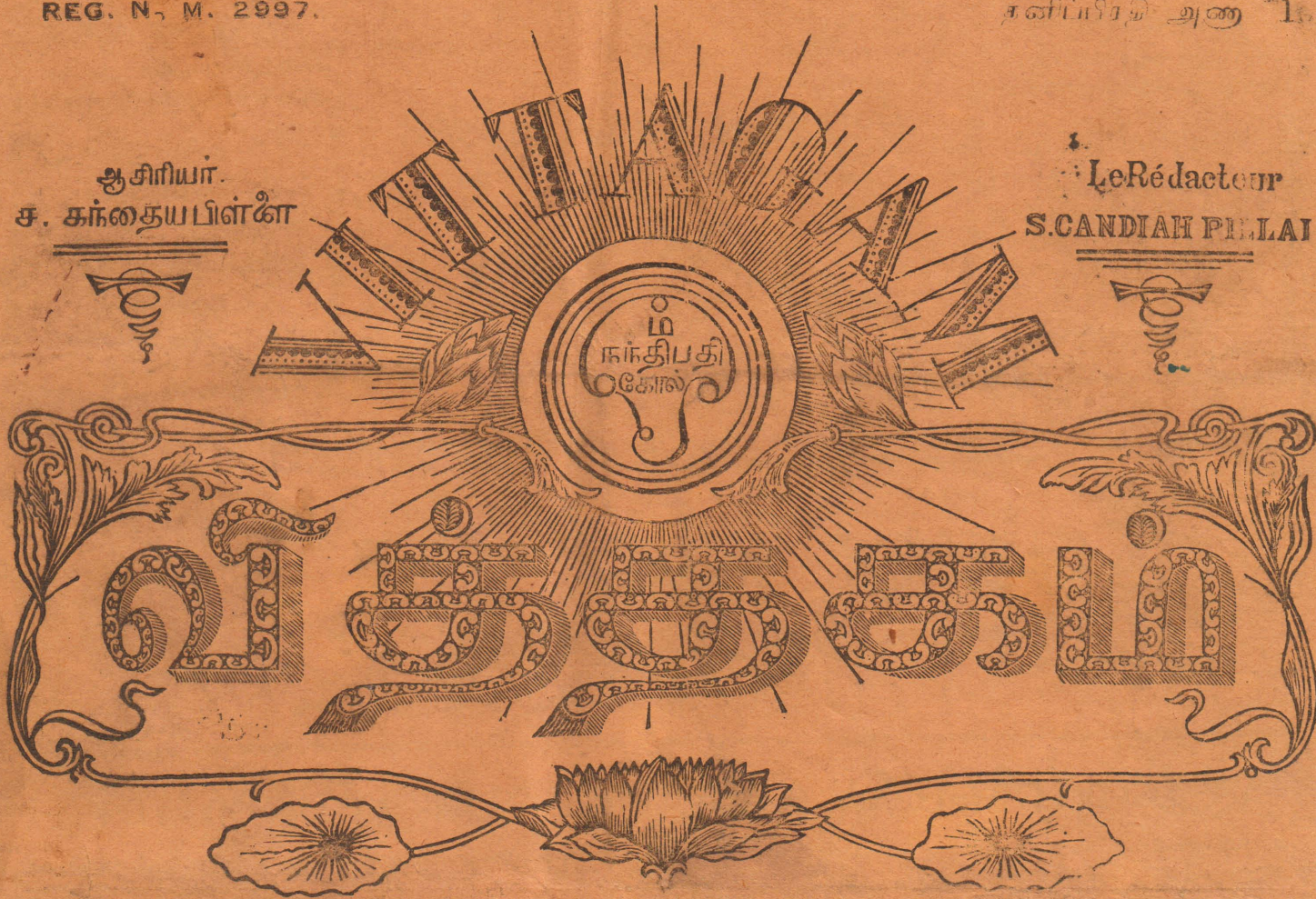

ஆசிரியர்.
ச. கந்தையப்பள்ளை

Le Rédacteur
S. CANDIAH PILLAI

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III.

புதுவை, தாது (நடு) சித்திரை மீ ௨௬௨ (7-5-36)

No.21

திருவாய்மொழி.

நெய்க்குடத்தைப்பற்றியேறு மெறும்புகள்போல்நிரந்து எங்கும்
கைக்கொண்டுநிற்கின்றநோய்காள் காலம்பெறவுய்யப்போமின்
மெய்க்கெண்டு வந்து புகுந்து வேதப்பிரானூர்கிடந்தார்
பைக்கொண்டபாம்பணையோடும்பண்டன்று பட்டினக்காப்பே.

சித்திரகுத்தனெழுத்தால் தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி
வைத்தவிலச்சீனமாற்றித் தூத வரோடியொளித்தார்
முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் மூதறிவாளர்முதல்வன்
பத்தர்க்கமுதனடிபேன் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே.

കേരള സർവ്വകലാശാലാ പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് ലിമിറ്റഡ്. VOL III NO 21

உள் நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 3.

வெளிநாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 4.

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE
LIBERTÉ—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.
குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, தாது ௩௭ சித்திரை மீ ௨௫ ௨ (7—5—36)

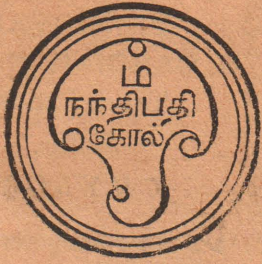
NO. 21.

சுத்தசாதகம்.

சுத்தமாய்நின்ற லிச்சைசுத்தியதாந்
தோல்லதிட்டானமாய்நின்ற ல்
சித்தமாளுனஞ்சுத்தியதாகுஞ்
சிவத்தினுக்கங்கமாய்நின்ற ல்
மத்தமாங்கிரியைசுத்தியதாகும்
வகுத்தவிம்முன் றுமற்றெழுங்கில்
சித்தமாய்ச்சுத்தியிலாவிடின்மீட்டுந்
தேகமொன் றெகேக்குமென் றுணர்வாய்.

தோம்பதம் விளங்கின்மேல்வினை மறைத்த
தோல்லிரு ளகன்றுபோயோளிக்கும்
தம்பதமான தற்பதம்விளங்கிற்
சஞ்சிதமாயைபோ யோளிக்கும்
அம்பதமானவசி பதம்விளங்கி
லரும்பிராரத்தம்போ யோளிக்கும்
செம்பரவருளே வடிவதாயானமா
சிவத்தினுக்கங்கமாய்நிகழும்

திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய

ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய

ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு

முலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருள்வந்து முந்துமினே.

[நீருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

தாது (ஸ்) சித்திரை மீ ௨௫ ௨

நல்குரவு.

வடி முப்பது என்னும்
தெய்வத் தமிழ் மறை
யில் பொருட் கூறு என்
னும் இரண் டாவது
அத்தியாயத்தில் ஆறாம்
சூக்த மகுடமாகி மிளிர்வது “நல்
குரவு” என்பது.

இதற்கு முந்திய சூக்த மகுடமாகிய
“குற்றங் காட்டல்” என்பதன் பண்பும்
பயனும் “வித்தகம்” தொகுதி. இல.
20 இல் ஷை சூக்தம் துதலிய வாறு
சிறிது விளக்கிக் கூறப்பட்டன.

உடலுயிர் இருவினை சொரூபம்

ஆதலால்—இருவினை சொரூபம் என
உறுதல் பெறுமாறு ஆக்கப்பட்டன
ஆதலால்,

அவ்வாறு ஆக்கப்பட்டதனால் ஆய
குற்றங்களை—குறைகளை—நரை திரை
மூப்புப் பிணிகளை (அவ் உடலுயிர்)
புறத்தே காட்டுதல் முரண்பாடுடைய
செயல் என்று கூறுது அவர்நிற்கு
உரிய செயல் என்றே—பண்பு என்றே
உயர்ந்தோர் கூறப என்பதும்,

அன்ன குற்றங்க ளாகிய ஊனங்கள்
யாவும் ஆசான் உரை வழி வழுவற
ஒழுக்கும் மாணவன் மதி வினையால்
வாயு அமல மடைந்து ஒக்கம் பெற்று
அமல ஒளி என்னும் அமல நிறை
ஆக்கம் பெறுதலால் மாற்ற மடையுப்
என்பதும்,

“குற்றங் காட்டல்” என்னும் மகுட
முடைய மேலைச் சூக்தத்தால் சுருங்கக்
கூறி விளங்க வைத்த எமது புலவர்
பெருமான்,

“நல்குரவு” என்னும் மகுட முடைய
இவ் அரிய சூக்தத்தால் ஷை
குற்றங்கள் மாற்றம் அடைதற்கு ஏற்ற
வாறு மாணவன் குர வருளால் கைக்
கொண்டு ஒழுக்கும் அத்தகைய மதி
வினை என்னும் புது வினையின் பண்பும்
பயனும் கூறுகின்றார் என அறிதற்
பாற்று.

அத்தகைய புது வினை தாம் யாவை?
எனின்,

அவை தாம் முன்னிலைகளை நிறை
கண்டு பஞ்சி கரணித்த லாகிய
அருந்தல் பொருந்தல் என்பன
வற்றுள் அடங்குவன ஆகும்.

உலகியலில் அன்னை தந்தையர் தாம்
சுன்ற குழந்தைகளை ஊட்டி வளர்ப்
பதற்கு அவர்கள் மாட்டுத் தங்களுக்கு
உற்ற பரிவினால்—அன்பினால் சமயோ
சிதமாகக் கையாளும் திரோதான
முறைகள்—தந்திரங்கள்—உபாயங்கள்
பல என்பது பட்டாங்கு.

இஃதேபோல்,

பாரமார்த்திக நெறியிலும் வேதம்
என்னும் ஆசான் மாணவனாகிய தன்
மகவை இயற்கை என அமைந்
திருக்கும் பொருள்களால் திரோதான
மாக ஊட்டி அம் மாணவனது அறி
யாமையினால் ஆய இச்சையின் வழியே
ஆசானாகிய தானும் இணங்கி ஒழுகு
பவன் போல நடக்கின்றான்.

அம் மாணவனோ தனது ஆசான்
திருவுள்ளம் இன்னது என அறியும்
ஆற்றல் இல்லாதவன் ஆதலால்,

அவ் ஆசானாகிய அம்மை யப்பன்
தனது (மாணவனது) இச்சை வழியே
இணங்கி நடப்பதை வாய்மை எனக்
கொண்டு,

அன்னை தந்தை சொற்படி நடக்கும்
குழந்தை என அவ் ஆசான் தன்னை
மதித்து மகிழும் வண்ணம் ஒழுகு
வான் முயன்று,

தற் சுதந்தரத்தைச் சிறிது சிறிதாக
விட்டு அவ் ஆசான் நிறையால்
சிக்குண்டு தீவினைகள் சங்கேதமாய்க்
கூடித் தன்னை வாட்டும் போதும்
ஆசானைக் கைவிட முடியாது அத்
தீவினைகளாகிய முன்னிலைக் கோ
ணிகளை அதுபவித்து முடித்து,

மேல் நிறையைத் தாவித் தாவி
ஆரோகணப் படியில் கால் வைத்து
அடி பெயர்த்து ரித்தியானந்த சுகப்
பேராகிய மகத்தான பொருட் பேறு
என்னும் தத்துவத்தைச் சிறிது பரிசிக்
கின்றான்.

தீவினை நிறையை அதுபவிக்குங்கால்

“ஐயோ! இவ்வாசானை அடிக்க காலந்
தொட்டு—இவனை நம்பி இவன் இச்சை
வழியே யான் ஒழுக வேண்டும் எனும்
ரிச்சயங் கொண்டு இயங்கியால் தொட்டு
இவனால் எனக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்கள்—

பையாப்புக்கள் — உலக வசைகள் என்னும் இன்னொரு கட்டங்களும் அவமானங்களும் அளப்பில் வாயினவே!

எனது உலக உய்வின் பெட்புப் படி ஈரையால் சுண்ணமுறக் கண்டு நாயினும் கடையேன் ஆயினேன் அன்றி,

சுகம்—சுகம் — பேரின்ப சுகம் என்பது ஒன்று உண்டோ? அதனை யானும் அடைய வல்லனோ? இது பகற் கனவோ?"

என்று பல கால் எண்ணி எண்ணி மன முடைந்து நைந்து நைந்து

“யாதோ என் கால கதியால் இவனைத் தொட்டுக் கொண்டேன்; அதனால் உலகத் தவரால் புறக்கணிக்கப் படேன். இங்கு எனக்குச் சோலி இல்லை! விடுவோம் என்றுலோ இவன் அல்லாத இடம் யாண்டது? அதுவும் இல்லை. ஆதலால் சிறகு முரிந்த பறவை ஆனேன். எவ்வாறாயினும் ஆகுக்”.

எனத் துணிந்து அடி பெயர்க் கின்றான் மாணவன்.

அவ்வாறு பகிரதப் பிரயத்தனமாக அடி பெயர்த்து மேலே கூறிய வாறு பொருட்பேறு என்னும் தடத்தைப் பரிசுத்த ஞான்று அம் மாணவன் தான் முன்னே எண்ணிய எண்ணம் எல்லாம் மிகத் தவறுடையன எனக் கண்டு,

தான் அடையக் கூடியது இது தான் எனத் தன் சிற் றறிவினால் அறுதியிட்டிருந்த ஓர் அளவைக் கடந்து அந்த நிறைக்கு அப்பாலுக்கு அப்பாலு மாய்ப் படாந் தோங்கும் நிறையுடைய தடத்தைச் சிறிது பரிசுத்த பெட் பினால்,

குறள்.

கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரி [மாட்டு]

என்றும்றுவ கொல்லோ உலகு.

(ஊ. 22-ம் ஆதி. ஒப்புரவறிதல் செ. 1)

எனத் தேவர் அருளியவாறு,

கருணையங் கடலாகிய தனது ஆசா னுக்கு உஞற்றற் குரிய கைம்மாறு இது என அறிபாதவனாய் உள நெகிழ்ந்து நெக்கு நெக்கு உருகித் தனது உடல் பொருள் ஆவிபைய வாய்மையாக-பூணமாக அவனடிக்கே அர்ப்பணம் செய்து அவன் திருவடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து பணிந்து “எம் மை ஆட்கொண்ட எல்லாம் வல்ல இறைவன் இவனே” எனத் துணிந்து அவன் ஆணை வழி தியலை தானும் வழுவாது பணி செய்து கிடத்தலே உய்யும் திறன் எனக் கடைப் பிடித்து மற்றோர் தெய்வம் கனவினும் நினை யாது நன்றும் தீதும் அவன் கருணையே எனக் கண்டு ஆன்று அடங்கி அவச் சலனம் இன்றி ஆனந்தம் உண்டு அமைதி பெறுகின்றான்.

திருவாசகம்.

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் [பிச்சேற்றிக் கல்லீப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை வேட்டாகத் தழுவீ வினைகடிந்த வேதி [யனைத் தில்லை நகர் புக்குச் சிற்றம் பலமன்னும் ஒல்லைவடையானைப் பாடுதுங்கா ணம் மாறும்.]

கேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்த வாறெ [ருவன் திட்டார் மதில்புடைகுழ் தென்னன் பெருந் [துறையான் காட்டா தனவெலலாங் காட்டிச் சிவங் [காட்டித் தாட்டர் மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன். [காட்டி நாட்டார் நகைசெய்ய நாமேலை வீடெய்த ஆட்டான்கொண் டாண்டவா பாடுதுங்கா [ணம் மாறும்.]

(ஊ திருஅம்மானை செ 5, 6.)

தந்ததுன் தன்னைக்கொண்டதென் தன்னைச் சங்கரா யார்கொலோ சூரர்

அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன் யாதூர் பெற்றதென் றென்பாற் சிந்தையே கோயில் கொண்டஎம் பெரு [மான்

திரும்பெருந் துறையுறை சிவனே எந்தையே ஈசா உடல்தங் கொண்டாய் யானிதம் கிலனூரீகைம் மாடே. (ஊ கோயிற்றிருப் பதிசம் செ. 10)

இவ்வாறு நெஞ்ச நெக்குருகி நின்ற மாணவன், அவ் உள நெகிழ்ச்சி மேலீட்டினால் முன்னிலைகளின் பெட்பை அறிந்து நிறையையும் அறிந்து நிறையை உண்டு அதனை உரவு செய்ய - உறவு செய்ய வல்லவன் ஆகின்றான்.

மேலே கூறிய அனைத்தையும் “இன்பக் கூறு” பொருட் கூறு” என்னும் இரண்டு அத்தியாயங்களிலும் அதிலடங்கிய பதினைந்து சூக்தங்களால் சுருங்க உரைத்தனர்; விரிக்க அறிந்து விரித்தால் மிக விரிந்து அரும்பொருள் அளிக்கும் பெட்புடைய — அரிய பெரிய உண்மைகளை வழங்கும் பெற்றி வாய்ந்த சொற் றொடர்களால் அமைத்தனர் எமது புலவர் பெருமான் என அறிதற் பாற்று.

இடைக் காடர் “தன் மதம் உணர்ந்த” — வாய்மையான புலவர் ஆதலால்,

செயற் கரியன செய்யும் ஆற்றல் மிக் குடையராய் விளங்கி முத்தி வாயிலை அடைதற் குரிய இன்றி யமையா அறத் தாறுகள் இவை எனக் கண்டு,

தம்மைப் போன்ற பிறரும் பேரின்ப லாபம் பெற்று உய்ய வேண்டும் என்னும் கருணை மேலீட்டினால் அவ் அரிய பெரிய சாதனங்களும் அவை களைக் கைக் கொண்டு ஒழுக்குவதனால் ஆம் பயனும் இவை இவை எனவும்,

அத்தகைய பண்பும் பயனும் பயில் வுகளின் அதுட்டான நிறைக்கு ஏற்பப் படி முறையால் — கால கதியில்

உளவாகும் பக்குவ நிறைக்கு ஏற்ப ஏற்ற பெற்றி நிறை அடைந்து ஈர்நில் விடுதலையை—விடுதலை என்னும் வீடு என்னும் முத்தியை வழங்கும் எனவும்,

அகில சிவர்களுக்கு விளக்கி யருள் வான் உளங் கொண்டு,

பல்லோரானும் போற்றற் குரிய — போற்றற் கரிய தமது ஒப்புயர் வில்லாத் திப்பிய புலமைத் திறத்தால் வேதாகம புராண இதிகாசங்களில் புதைந்து மறைந்து கிடக்கும் அதி உந்தமான அதி குஹ்யமான — கிட்டுதற் கரிய—கிடைத்தற் கரிய பரம ரகவியப் பொருள்களை யெல்லாம் அருளிச் செய்வார் ஆயினர்.

புலவர் பெருமான் இவ் வண்மைகளை யெல்லாம் உலக மாக்கள் எளிதின் உணருமாறு வெளிப் படையாக விரிவு உரைத்துப் போதாது மறை பொருளாகவே சுருங்க உரைத்துப் போந்தமையின்பெற்றி தான் என்ன?

இஃது அவர் தம் திப்பிய புலமை க்குத் தகவாங் கொலோ? எனக் கடாவுவார் உளர் போலும்!

காரணம் கூறுதம்:--

ஒருவன் குரு வருளால் பெற்றிடும் இயற்கை என அமைந்திருக்கும் நெறிகளா னன்றி நெறியல்லா நெறிகள் பிறவற்றால்—தீவினைப்பயனை விபரீத உணர்ச்சியின் வயத்தரான சிலரால் விபரீதமாகக் கண்டு பிடித்துக் கையாளப் பட்ட — கையாளப்படும் நெறியல்லா நெறிகளால் உண்மையை உணர்வ தென்பதும் உண்மையைக் காண்ப தென்பதும் எட்டுணையும் முடியாத காரியமே,

எனும் பசுமரத்தாணியின் தன்மை போன்ற உணர்ச்சி மேலீட்டினால் அவ் உணர்ச்சி வயத்தையை ஆராய்ந்து தேடித்துருவிக் கண்டு உண்டான்றி

வேறு எவ்வாற்றானும் அப் புதைப் பொருள்களைக்காண முடியாது—கண்டு உண்டு உய்தியடைய முடியாது எனவும்,

அவ் உண்மைகளை மிக வெளிப் படையாக விரிவாக உரைப்பின்சோம் பல் என்னும் தமோகுணமேலீட்டினால் அசைந்து திரிந்து மாண்டு போகும் வல்லபம் பெற்ற எம்போலிய பாபார்

கள் அதனைக்கண் ணேக்கவும் ஒருபடார் எனவும் அறியும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர் ஆதலால்,

அவ் உண்மைகளை யெல்லாம் — மிக மிகப் பெரிய பொருள்களை யெல்லாம் தம் மகத்து அடக்கிக் காட்டும் ஆடி என்னும் சிறிய படிமக் கலங்கள் அனைய முப்பது சூத்தங்களால் ஒரு நூலாக அருளிச் செய்து, மிகச் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைத்த திறனும் திட்டி துட்பங்களானும்,

“கடுகைத் துளைத் தேழ்கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்.”

போன்ற நீர்மையது அம் மறை நூல் என நன்று தெரிப்பவராய்,

அந் நூலுள் அடங்கிய அச் சூத்தங்களின் சிறுமையும் அவற்றின் எண்ணும் இத்தனை என வெளிப் படையிற் புலப்படு மாறும்,

அவற்றுட் புதைந்து மறைந்து கிடக்கும் பொருட் பெருக்கின் பெற்றியோ அளவிடுதற்கு அரியது என உய்த்துணரப் படுமாறும் அமையும் படி அந் நூலுக்கு மூலடி முப்பது என்னும் திரு நாமம் சூட்டியருளினார் என அறிதற் பாற்று.

அருந்தல் பொருந்தல் அனந்தல் என்னும் மூன்று தத்துவங்களால் — மூன்று அசைவுகள் என்னும் இயக்கங்களால் — மூன்று தொழில்கள் என்னும் பயில்வுகளால் — நிகழ்ச்சிகளால் அகில மனைத்தம் இயற்கையாகவே இயக்கம் பெற்றுத் தோன்றி மறைகின்றன என்பது — அழிகின்றன என்பது கண் கூடு.

ஆதலால் அவ் அருந்தலாதி பயில்வுகளாற்றான் — அவ் அருந்தலாதிகள் நிறையுட் புதுத்தப் படுதலாற்றான் இயற்கையினின்று — இயற்கை எனத் திகழும் மாயா காரியங்களினின்று விடுதலை யடைய வேண்டும்—வீடு அடைய வேண்டும் என்றும் கூறியருளி,

அவ் அருந்தல் எனும் அத்தியாயத்தில், கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் பஞ்சேந்திரியங்களும் ஏக காலத்தில் துகர்தற் குரிய—அருந்து தற்கு இன்றி யமையாத காம்பு புணர்ச்சி என்னும் மாயா போக சிற்றின்ப அதுயவ மாகிய களவோழுக்கப்

பயில்வுகளையும் அப் பயில்வுகளின் அருமை பெருமையையும் அதன் பண்பையும் பயனையும் விளக்க முற எடுத்துக் காட்டி,

அத்தகைய பயில்வுகளா னன்றி ஆசான் என்னும் குரு நாதன் — நாதன் — நாதம் என்னும் ஒலி ஆக்க முற தலால் ஊனுயிர் ஒன்றறக் கூடிக் குழைந்து மித்தருத்தவம் பெற்றுத் தம்பதிகள் என விளங்கி அறம் வளரக்க முடியாது என்பதனையும் விளக்க முறக் காட்டிய தோடு அமையாது,

எம் போலிய அகிலக் கயவர்களுக்கு — காரி வாளர்களுக்கு — கபோதங்களுக்கு — கெழு தகைமை இல்லாக் கூதரைகட்கு இடித்து இடித்து உரைத்து விளக்குவான் உளங் கொண்டு

மேலே கூறிய அருந்தல் பொருந்தல் என்பன வற்றின் பெற்றியையும்

நல்குரவு

என்னும் மகுடம் தாங்கிய இவ் அரிய பெரிய சூத்தத்தால் செவ்வனம் தெரிக்கின்றார் எமது சித்தர் பெருமான் என அறிதல் வேண்டும்.

மூவடி முப்பது.

பொருட் கூறு. 2.

நல்தூவு. 6.

ஈவேற் புண்மையா னிவ்வுல கியக்கலி னேமனுண் பொருண்மலி தூல்பல வாக்கலின்
நேவுண்மை யுணர்த்தலின் வாழ்நல்
[குவின்
[சுவே.

என்பது சூத்தம்.

முன்னிலையை உறவு செய்தலாகிய ஒப்புரவு செய்தலே தேவுண்மையை உணர்த லாகிய நிறை எனும் அமலம் பெறுதற்கு உரிய சாதகம் என்பதனை உணர்த்துதல் துதலிற்று இச் சூத்தம் என அறிக.

செல்வர் வறியர் என்பவர் பால் ஈதல் ஏற்றல் என்பன நிகழ்ந்து உலகத்தை நடை பெறச் செய்வதாலும்,

ஜீவ சம்ரக்ஷணையாகிய உயிர் வாழ்வின் பொருட்டுப் படிப்பாளிகள் துண்பொருள் மலிந்த நூல்கள் பலவற்றை

உஞற்றி அவற்றால் ஊதியம் பெறச் செய்தலாலும்,

கடவுளுண்மையை உணரச் செய்த லாலும் வறுமை வாழக் கடவது என

எம் போலிய உலகியலுக்கு ஒப்பிய படிப்பாளிகள் பொருள் காணும் படியும்,

உண்மையை நாடும் ஆற்றல் உடையார் அதனைக் குருவருளால் உணர்ந்து உய்தி யடையும் படியும் அமைக்கப் பட்டது இச் சூக்தம் என்க.

இச்சூக்தத்தின் உண்மைப்பொருள் தான் யாது? எனின், சிறிது கூறுதும்:-

நல்குரவு என்றால் என்னை? என்பது முதற்கண் ஆராய்ந்து அறிதற் பற்றும்.

நல்குரவு என்பது முன்னிலையை உறவு செய்தல் எனப் பொருள் பயக்கும் ஒப்புரவு என்னும் சொல்லுக்கு ஒப்பானது.

அஃதாவது, தன்னிலை முன்னிலை என உலகம் விளங்குதலால் அத் தன்னிலை முன்னிலை இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று மிசைந்து குழைந்து இரண்டினுடைய உறவு செய்து கொள்ளல்—ஒன்றுபடுதல் எனும் பொருள் பயக்கின்றது நல்குரவு என்னும் சொல் என்பது.

மிசைதல் என்பது அருந்தல் என்றும் தத்துவத்தையும் உறவு செய்தல் என்பது பொருந்தல் என்னும் தத்துவத்தையும் குறிக்கின்றன என அறிதல் வேண்டும்.

நல்குரவு என்றால் வறுமை என்பார். தமிழ் அறிஞர் வழக்கு இது.

இங்ஙனமாக, நல்குரவு என்பதனை முன்னிலையை உறவு செய்தல் எனப்

பொருள் பயக்கும் ஒப்புரவு என்னும் சொல் லுக்கு ஒப்பானது எனக் கூறுதற்கு ஏது என்னை? எனில், கூறுதும்:-

ஒருவனுக்கு வறுமை என்பது முன்னிலையைத் தன்னிலைப்படுத்த அறியாததனால் ஆக்க முறும் நிலைமையே யன்றி வேறன்று.

குறள்.

“இன்மையு என்மை விருந்தொரால் [வன்மையுள்

வன்மை மடவார்ப் பொறை.

(ஷ. 16ம் அதி. பொறைமுடைமை. செ. 3)

எனப் பொய்யில் புலவர் அருளி யதும் அறிக்.

இன்மையுள் இன்மை-வறுமையுள் வறுமை — மிக்க வறுமை என்பது. “விருந்து ஓரால்” என்பது இனமான முன்னிலை ஆகாரங்களை — முன்னிலைகளை நிறையோடு பஞ்சீகாணிக்க அறியாது — உறவு படுத்த அறியாது அவற்றைப் புறக்கணித்தலையே உணர்த்தி நின்றது.

தன்னிலை முன்னிலை இரண்டும் உறவு கொள்ளா முன் வறுமை தொலையாது. இது தத்துவப் பெரியார் அதுபவத் திருவாக்கு.

உலகியலில் ஒருவன் வறுமையால் நலியும் போது கடவுளை (“தேவுண்மை”) நினைப்பன். தற் சுதந்திரம் சிறிது நீங்கி மனம் உடைந்து தனது வறுமை நீங்க வேண்டும் என்று வழி பாடுகள்—பிரார்த்தனைகள் புரிவன்.

படிப்பாளி ஆனால் வேதாந்தம் சித்தாந்தம் துவிதம் அத்துவிதம் விசிட் டாத்துவிதம் முதலிய உயரிய வார்த்தைகளைப் பேசுவன்;

தன் வயிற்றின் கொடுமையால் முன்னிலைகளுக்கு ஏற்றவாறு பேசி நடிப்பன்;

பொய்ம்மை யாளரைப் பாடுவன்— முன்னிலையோரைப் புகழ்ந்து போற்றி அவர் பேரில் பிரபந்தங்கள்—நூல்கள் உஞற்றுவன்; வேறு நூல்களும் உஞற்றுவன்;

பிரபுக்கள் அதிகார புருடர் என்போர்க்கு அவற்றை கையுறையாக அளிப்பன்.

இவை யெல்லாம் எற்றிற்கோ?

எனின்,

முன்னிலையோர் பால் பணம் — காசு பெறுதற்கும் அதனால் வறுமை என்னும் மிடி தீர்த்தற்கும் ஆம்.

இவ்வாறு கூறினீரே!

நல்குரவு என்றால் வறுமை என்று தானே பொருள்படுகின்றது எனின், அற்றன்று,

மற்றோ, நல்குரவு என்னும் தத்துவத்தால் காரியப்படுவதே நல்குரவு வறுமை என்க.

நல்குரவு காரணமாக அதில் நின்று காரியப் படுவதே வறுமை என்க. அஃதாவது நல்குரவு என்னும் தத்துவத்தை அடைதல் காரணமாக — அடையும் நெறியில் உளதாவதே வறுமை என்பது.

ஆதலாற்றான் நல்குரவு என்னும் சொல் வறுமை எனப் பொருள் படுமாறு உலகியலில் வழங்கப் படுகின்றது என அறிக.

இஃது என் சொல்லிய வாரோ எனின், கூறுதும்:-

மாணவன் ஆசான் உரை வறி நின்று கட்டுப் பட்டு ஒழுதுவது எற்றிற்கு?

பேரின்ப லாபம் பெறுதற்கு அல்லவா?

உலகம் மாயா சொரூபம். அம் மாயையாகிய முன்னிலையை உறவு செய்வது என்றால், அதனை அடிமை கொள்வது என்பதே பொருள் அல்லவா?

அவ்வாறு அவன் மாபைபை நிறையால் உண்ணும்போது மாயா சொரூபமாகிய உலக உய்வின் பெட்டும் கண்ணுமுறும் என்பது சொல்லாமலே அமைபும்.

அத் தகைமை கண்ணு மடையும் போது இவன் தனக்குச் சொந்தம் என—உடைமை என அமைத்துக் கொண்டிருந்த உரிமைகளும் கண்ணுமுறும் என்பதில் ஐய முண்டோ? இல்லை அல்லவா?

ஆதலால் இவன் தனது உடைமை என வைத்திருந்த இடம் பொருள் ஏவல்கள் இவனை விட்டு அகலும்.

அதனால் வறுமை முன்னின்று சாதலுறாச் சாதல் எனும் துன்பத்தால் இவனை வருத்தும்.

இனமான பொருள்களைக் கண்டு அவற்றைப் பெற்று அருந்துதற்கண்ணும், பசித் தீயின் ஆதிக்கத்தால் ஆற்றாது நேர்ந்தன வற்றை அருந்தி அவ்வாறு அருந்தியன பொருந்தாமையாலும், உறவினர் எனப் படுவோர் முதலிய முன்னிலைகளின் கோரணிகளாலும், பிறவாறும் இடர்ப் பட்டு ஏற்றவாறு இடம் பொருள் ஏவல் அமையப் பெறாமையால் — வறுமையால் மெய் யடிபார் அடைந்த துன்பங்கள் பலவாகும்.

“சாணும்வளர்க்க அடியேன்படுத்துயர் [சற்றல்லவே”

என்றனர் பட்டினத்து அடிகள்.

“சாணும் வளர்க்க என்பது” சாண்டகுண்டம் ஓம குண்டம் பாத்திரம் முதலிய எத்தனையோ திருநாமங்களாகிய பரிபாஷைகள் பெற்ற வயிற்றில் ஆக்க முறம் தயவுக்கு ஏற்ற — இனமான ஆகுதி கொடுத்து அதனை அடலமாக வினை வேற்றுதலை உணர்த்தி நின்றது.

பெய்யடியா ரெல்லாம் முன்னிலைகளை நிறையோடு பஞ்சீகரணித்து உத்தியடைதற்கண் அடைந்த துன்பங்கள் அளவு படாதன என்பது அவ்வவர் பாடல்களால் வெள்ளி டையாம்.

குரு வருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால் உடலுயிர் இயக்க ஒருப் பாடாகிய இருவினை ஒப்புக்கைவரப் பெறுதல் எளிதன்று.

அதனால் ஆய மல பரிபாகமோ! எனின், அதன் பெற்றி யாரே கூற வல்லார்?

மேல் சத்தி பாதம் பதிவது என்றால், அந்தந்தோ! வறுமை! வறுமை! தாங்க முடியாத வறுமை வந்து உடலுயிரை வாட்டும். அறு சுவையும் அற்று ஒரு சுவைக்குமே வழி யின்றித் தவிக்கச் செய்யும்.

இந்த நிலைமையைத்தான் பிசுஷாடன தத்துவம் என வேதாகம புராண இதிகாசங்கள் முழங்குகின்றன — பலப்பல கற்பனைகளால் விரித் துரைக்கின்றன.

இவ் வுண்மைகளை அறியாத படிப் பாளிகள் இத்தகைய உயரிய வார்த்தைகளின் உண்மையை அறியாது இவ்

வார்த்தைகளால் வாளா பினத்திக் கொண்டு திரிவர்.

சத்தி பாதம் எவ்வளவு நிறை பதிவு பெற வேண்டுமோ அவ்வளவு நிறை பதிவு பெறாவிடின் சுகம் என்பது சொப்பனத்திலும் உண்டோ?

சுகமின்று எனினும் துக்கங்களுக்கு அளவுண்டோ? இல்லை. இல்லை. இல்லை.

சுடலை ஆடி ஆடியதை ஆடினவன் அறிவனன்றி வேறு யார் அறிவார்?

பிசுஷாடனம் என்பது பொய்க் குமோ?

சூலம் தாங்கிய சிவம் பிசுஷாடன னாய்ச் சுடலை ஆடிய பின்—பாலைத் திணையால் சாதலுரசு சாதலடைந்த பின் டெம்மாளுய அரி யாசனம் பெற்று அரக புரிவன் என்பதை உலக மாக்கள் கதை எனக் கண்டனரே யன்றி வாயமை இன்னது என அறிவரோ? அறியத்தான முடியுமோ?

இன்ன பிசுஷாடன தத்துவம் என்னும் நிலைமையி னின்றும் விடுபட்டே ஒப்புரவு—நல்குரவு என்னும் தத்துவம் பூரணப் படவேண்டும்.

அஞ்ஞான்று மலையின் சுகரம் போன்ற நிலைமை—மலை யுச்சி—கைலாய உச்சி சித்தி பெறும்.

மாணவன் பெம்மான் — பெருமான் என்னும் திரு நாமம் பெற்று விளங்குவன்.

இது தான் கைலாய வாகனத்தில் எம் பெருமான் ஆரோகணித்தல் என்பதன் தத்து வார்த்தம் என அறிதற்பாற்றும்.

சைவாலயங்களில் திருவிழாக் காலங்களில் நாள் தோறும் ஆகம முறைப்படி அமைந்த வாகனங்கள் விமானங்கள் என்பன யாவும் மெய் யடியானது படியேற்ற முறை யாகிய அரிய பெரிய தத்துவங்களை உணர்த்தும் கற்பனைகளை ஆகும்.

முன்னிலைகளை நிறையோடு உறவு படுத்தலாகிய ஒப்புரவு என்னும் நல்குரவே துப்புரவும் ஆம்.

அசுத்தமான—துப்பு ஆன முன்னிலைகளை நிறையோடு தழுவுதலால் அத் துப்பு நீக்கி உறவு செய்தலே துப்புரவு செய்தல் என்பது.

இதற்கு தற் சதந்தரம் என்னும் இச்சை முற்றாக ஒழிக்கப் படவேண்டும்; குரு நாதன் அருளிய நிறையுட்பு துத்தப் படவேண்டும். அதனற்றான் தப்புரவு என்னும் நல்குரவு பூரணமாக அடையப்படும்.

“நல்குரவு” என்னும் அதிகாரத்து இறுதியில் தேவர் கூறிய பின் வரும வசியுள் இவ் வுண்மையையே நனறு வலியுறுத்துதல் காண்க.

குறள்.

துப்புர வில்லார் துவரத் துறவாமை யுப்பிற்குக் காடிக்குக் கூற்று.

(ஷ. 105ம். அதி. நல்குரவு செ. 10)

(இ-ள்) துப்பு உரவு இல்லார்—(தற் சதந்தரமாகிய இச்சை மேற் படுதலால்) மாயா காரியமாகிய முன்னிலையை நிறையோடு பஞ்சீகரணித்து அம் மாயையாகிய பாசத்தை உறவு செய்யும் பெற்றி இல்லாதார்,

துவரத் துறவாமை—ஐம்புலன் வழியே நிறை கடந்து செல்லும் தமது இச்சையாகிய தற் சதந்தரத்தை முற்றாக விடா திருத்தல்,

உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று— உப்பு காடி (உப்பு புளி) என்னும் சுக்கில சரோணித்ததால் ஆய தமது சரீரத்துக்கே கூற்றுகிச் சாதலடைவர் என்பது.

ஒப்புரவு செய்தலாகிய — துப்புரவு செய்தலாகிய நல்குரவு உடையவர்— நல்குரவு என்னும் தத்துவத்தை அடையப் பெற்றவர் தமது சரீரத்துக்குக் கூற்றுகாது—சாதலடையாது நித்தியத்துவம் பெறுவர் என்பது இதனால் வலியுறுத்தப் பட்டது.

மேல் இச் சூத்தப் பொருள் ஒரு சிறிது கூறி இக் கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

1

எமன் உண் மலி பொருள் பல ஆக்கலின்

2

ஈவு ஏற்பு உண்மையால் இவ் உலகு இயக்கலின்

3

தேவண்மை உணர்த்தலின்
வாழி நல்குவே.

A

ஏமன் என்னும் பொன் வண்ணன்
—பரி சத்தன்— அமல நிறை—அமல
ஐகாரம்—சிவம் தன்னிலை முன்னிலை
இரண்டும் (சீவர்கள்) உண்டு உய்வதற்
குரிய மலிந்த — ஏராளமான மாயா
காரியப் பொருள்களையும் அவ்வாறு
அவற்றை நிறையேடு உண்டு உய்தி
படைதற் குரிய இயம நியமாதிகளாகிய
தூல்களையும் பலப்பல வாக ஆக்குத
லாலும்,

B

அதனால், உடலுயிர் என்னும் இரு
வினை சொருபமாகிய சத்துச் சித்து
முன்னிலை எனும் உண்மைக் கொள்ளு
தலால் — உண்ணுதலால் அவ்வாறு
கொண்ட — உண்ட நிறைக்கு ஏற்பப்
பஞ்சீகாரணம் பெறுதலால் அப் பஞ்சீ
காரணம் தந்த ஈவு என்னும் நிறையால்
உலகை இயக்குதலாலும்,

C

மேலே கூறிய ஏற்பு நிறையால் கண்ட
ஈவு நிறையால் அஃதாவது ஏற்பு
உண்மையால் ஆய ஈவு உண்மையால்.
தேவண்மைபை — தேவு நிறையை —
அமல அக்கினி (தேயு + அம் — தெய்
வம்) என்னும் அமல நிறையை— அமல
ஒளிபை உணரச் செய்தலாலும் அடை
யச் செய்தலாலும்,

முன்னிலைகளை நிறையேடு உரவு
படுத்தலாகிய — உறவு படுத்தலாகிய
நல்குரவு (நல்கு + உரவு — உறவு) என்
னும் தத்துவம் வாழ்வதாகவுண்டு பெறு
வான் விழையும் பக்குவிகளால் உருந்
றப் படுவதாக என்பது.

ஏமன் என்னும் பொன் வண்ணன்—
பரி சத்தன் (அமல நிறை — சிவம்)
இவ் உலகை—உலகில் உள்ள பொருள்
களை ஏராளமாக ஆக்கி இயக்குகின்றான்
என்று கூறுகின்றார் புலவர்.

சிவபிரான் பொன் வண்ணர் என்பது
சுருதி. இவ் வண்மை “பொருட்கூறு”
என்னும் கட்டுரையில் (வித்தகம்
தொகுதி 3, இல. 14) பிரமாணங்க
ளோடு விளக்கப் பட்டது. ஆங்குக்
காண்க.

இவ் வலகை ஆக்கிய அவன் அதனை
இயக்குவது எவ்வாறு? எனின்,

தன்னிலை முன்னிலை இரண்டும்
உண்டு உய்வதற் குரிய மலிவான
பொருள்களை ஆக்கி அஃதாவது உரிய
பொருள்களை மலிவாக — ஏராளமாக
—சங்கேதமாக ஆக்கி அவைகளை நிறை
முறையேடு உண்டு உய்யும் வகைகளா
கிய இயம நியமாதிகளையும் பலப்பல
வாக ஆக்கி (“ஈல் பல ஆக்கலின்”)
உலகை இயங்கச் செய்கின்றான் என்று
கூறப்படும்.

அருந்தல் பொருந்தல் என்னும்
பயில்வுகளால் இவ் உலகம் இயங்கு
கின்ற தென்பது யாங்ஙனம்? எனின்,
கூறுதம்:—

உலகத்தில் உள்ள பொருள்கள்
அனைத்தும் — முன்னிலை யாவும் தன்
னிலைபால் அருந்தப் படுகிறது என்ப
தும்,

அருந்தல் என்னும் உணவு இன்றேல்
இயக்கம் சூனியம் பெறும் — யாதும்
நடை பெறுது அழிவு பெறும் —
அழிந்த படிம் என்பதும் கண் கூடு
அல்லவா?

தன்னிலையில் உள்ள குறையைக்
கூட்டுதற்கும் அருந்தல் வேண்டற்
பாற்று. தன்னிலையில் உள்ள மிகுதி
யைக் கழிப்பதற்கும் அருந்தல் வேண்
டற்பாற்று.

ஆதலால் “கூட்டல்” “கழித்தல்”
என்னும் பயில்வுகளையே அருந்தல்
பொருந்தல் என்னும் பரி பாஷைச்
சொற்களால் குறிப்பிடு கின்றனர்
உயர்ந்தோர் என அறிதற் பாற்று.
“கூட்டல் கழித்தல்” என்னும்
இரண்டு செயல்களும் — இரண்டு
நிகழ்ச்சிகளும் நடை பெறுதற்கு
இன்றி யமைபாத சாதனம் அருந்தல்
என்னும் பயில்வே என்பது வெள்
ளிடை.

உணவு என்னும் அருந்தலால்
பொளதிக நிறை பேதிக்கின்றது அல்ல
வா? அஃதாவது தன் இயலில் நின்றும்
திரிகின்றது அல்லவா?

உடலுயிர் என்னும் இரு வினை
சொருபமாகிய சத்துச் சித்து
முன்னிலை என்னும் உண்மைக் கொள்
ளுதலால்—ஏற்பதால் — ஏற்புண்மை

யால், அவற்றின் நிறை பொலிவு
பெறுதலும் மெலினை முறுதலும் உலக
நிற்க இரகசியம் அல்லவா?

(1)

உலகியலில் ஓர் எண்ணி-தொகை
போடு மற்றோர் எண்ணை — தொகை
பைக் கூட்டுவதால் ஏற்படும் எண்ணு
க்கு ஈவு என்பது பொருளாகும்.

அஃதாவது இரண்டு எண்களும்
சேர்த்து பஞ்சீகாரணிக்கப்பட்டு அப்
பஞ்சீகாரணிப்பால் ஆயதை—அப்பஞ்சீ
காரணம் கொடுத்ததை—சந்ததை— சன்
றதை “ஈவு” எனல் உலக வழக்கு
என்பது.

(2)

ஓர் எண்ணி மற்றோர் எண்ணைச்
சேர்த்து மிகுதியை வெளியேற்றிக்
குறைத்துக் காண்பதைக் “கழித்தல்”
என்ப.

அக் கழித்தல் என்னும் பயில்வால்
கண்ட எண்ணை—கழித்தலால் ஆயதை
—கழித்தல் என்னும் கழிவு போக
எஞ்சிய எண்ணை—கண்ட எண்ணை ஈவு
என்பதும் உலக வழக்கே.

இதனால் பெறப் படுவது யாது?
எனின்,

(முன்னிலைபை ஏற்கும் நிறையினால்—
உண்ணும் நிறையால் — ஏற்புப்தன்
னும் உண்ட நிறையால் (“ஏற்பு உண்
மையால்”) ஏற்பு உண்மை என்னும்
உண்ட நிறையால் கண்ட ஈவினால்
 (“ஈவு உண்மையால்”) ஏற்ற நிறைக்கு
ஏற்பப் பஞ்சீகாரணம் பெற்று அப்
பஞ்சீகாரணம் (கூட்டல், கழித்தல்).
தந்த — சன்ற — சந்தஈவு என்னும்
நிறையால் அகிலம் இயங்குகின்றது
— உடலுயிர் இயங்குகின்றது என்ப
தாம்.

இவ்வாறு அகிலம் இயங்கும் படி,
ஏமன் உண்ணுதற் குரிய ஏராளமான
பொருள்களை ஆக்கி — உண்ணுதற்
குரிய பொருள்களை மலிவாக — ஏராள
மாக ஆக்கி அவைகளைக் குரிய — அவை
களை உண்பதற் குரிய இயம நியமாதிக
கள் என்னும் ஈல் பல ஆக்கி,

அவ் அருந்தல் என்னும் (ஏற்றல்—
கொள்ளல் — உண்ணல்) ஏற்பு உண்
மைபால் — நிறையால் தன்னிலை முன்
னிலை கூடிக் குறைந்து பஞ்சீகாரணம்

பெற்று அதனால் ஆய நிறை எனும் எண்ணால் — அப் பஞ்சீகரணம் தந்த ஈவால் — ஈவின் நிறையால் — நிறை எனும் உண்மையால் — ஈவு என்னும் நிறைக்கு ஏற்ப,

ஏமன் இவ் உலகை இயக்குகின்றான் (இவ் உலகியக்கலின்) எனக் கூறியருளிணர் சதார்ப்பாடுடைய வித்தகச் சித்தாராம் இடைக்காடனார் என அறிக.

மேலே கூறிய வற்றால் உலக இயற்கையை — யாவராலும் அறியப்பட்டதையே புலவர் பெருமான் கூறினாரே யன்றி, அவர் தம் புலமைத் திறனுக்கு ஏற்ப அவர் கூற்றினால் ஆழ்ந்த மறைப் பொருளான அரிய பெரிய தத்துவம் — மகத்தான உண்மை வெளிப்படக் கண்டிலேமே எனின், அற்றன்று.

அவ் அரிய பெரிய தத்துவத்தை — மகத்தான உண்மையைத் தாம் அருளிய சூத்தத்தின் இறுதியில் மூன்றாவது அடியால் பின் வருமாறு விளக்கி அந்த நலகுரவு எனும் தத்துவத்துக்கு நல்வரவு கூறி

“வாழி நல்குவே”

என அதனை வாழ்த்தி அதன் அருமை பெருமையையும் இன்றியமையாமையையும் வற்புறுத்து விளக்கியருளிணர் என அறிக.

அம் மூன்றாவது அடி,

“தேவுண்மை உணர்த்தலின் வாழி [நல்குவே”

என்பது.

ஈதென்ன விபீ தம்! உலக இயற்கையைக் கூறி உலகம் இயங்குதற்கு இன்றியமையாச் சாதனமாகிய பயில்வு அருந்தல் பொருந்தல்களே எனக் கூறியம்தாடு அமைந்துழி அதுவே சாலும்; பொருந்தும்; சாலப் பொருத்த முடைத்தாய்.

அதனை எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்வர். அது யாவராலும் மறுக்க முடியாதது என ஆம்.

உலகம் ஆவதும் அழிவதும் உணவாலே உணவெனும் அருந்தலாலே என்பது அகில சீவர்கள் அனைவராலும் மறுக்கப்படாத — மறுக்க முடியாத தொன்று என ஆம்.

இக் கூற்றோடு அமையாது—இவ்வாறு கூறிய அளவில் அமையாத தமது சூத்தத்தின் மூன்றாவது அடியால் மேலே கூறிய ஏற்பு நிறையால் கண்ட ஈவு நிறையால் அஃதாவது ஏற்பு உண்மையால் ஆய ஈவு உண்மை

யால்.

தேவுண்மை—தேவு நிறை உணரப்படும் என்று கூறுபவராய்,

அத் தேவுண்மைபை உணர்தற்கு இன்றியமையா அறத்தாறும் இவ் உலக இயற்கையான அருந்தல் பொருந்தல்களே எனவும் அறுதியிட்டு சூத்தத்துக்கு முற்றுத் தந்தனரே இடைக்காடார்!

அஃது யாங்ஙன்? எனின், சிறிது கூறுதாம்:—

தேவு உண்மை என்றால் என்னை? அது தான் தேவு நிறை எனப்படும். உண்மை—உள்ளே இருப்பது; உள் இருக்கும் பொருள், “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” அது தான் மறை, மறைவாய் மறைபாய் இருப்பது; பிறர் அறியாதவாறு மறைந்து இருப்பது. அதுதான் நிறை— அமல நிறை என்க.

“நிறை எனப்படுவது மறை; பிறர் அறியாமை”

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. நிறை உண்மை. அதுவே சத்தியம்—சத்துவம்—சிவம் என அறிக. நிறையே யாவற்றுக்கும் கருவி. யாவற்றையும் ஆக்கி அளித்து அழிப்பதும் இதுவே.

நிறை தவறினால்—நிறை ஏறினும் இறங்கினும் ஏமன் என்பவன் நிறை யிலாக் காலன் ஆகின்றான். நிறை விண்டால் காலன்; நிறை கொண்டால் காலன் மூலனாகின்றான்.

எம் பெருமானாகிய ஏமனே --- — பொன் வண்ணனாகிய சிவனே ஒவ்வோர் அவசரத்தில் காலன் என்றும் மூலன் என்றும் நந்தி என்றும் விளங்குகின்றான்.

“நடவிலாக் காலன்” என்றார் எமது அப்பர் (ஹை தேவாரம் தனித் திரு ம்நரிசை, செ. 10)

ஆதலால் நடவின்மை யாகிய நிறையின்மைபே காலன் என அறிக. நிறையே — அமல நிறையே சிவம் என்க. நிறையைக் கண்டவரே சைவத்தின் அடிபைக் கண்டவர்.

பின் வரும் பிரமாணங்களும் நிறையே சிவம் என்பதனை வலியுறுத்துதல் கண்டுகொள்க.

அப்பர் தேவாரம்

“மறைகொண்டமனத்தானைமனத்துளே நிறைகொண்டநெஞ்சின்உள் ளுறவைமீனே.....”

(ஹை திருக்கடம்பத்துறை—

திருக்குறந்தொகை செ' வேகமோதிவந்தில்புகுந்தாரவா கா தில்வெண்குழைவைக்கப்பாலியார் நீ நிலையான்மயாந்தொகைகொண்டார் பாதிவெண்பிறைப்பாகுடிசை.

(ஹை திருப்பாசுர் செ 8)

[கபாலிபார் - பிஷாடனர்] சிறையுஞ் சூடிநம்பென் லணை அணியப் பின்புந் செஞ்சுமுரீர்மெயுவல் ளாண்டவர்”

(ஹை திருவாவடுதுறை செ. 8)

தேவுண்மை என்னும் நிறையை உணர்தலால் — காணலால் — அடைதலால் ஆம் பயன் என்னை? எனின், உடலுபிற் சமம் பெறுதலாகிய இருவினை ஒப்பும் மல பரிபாகமுடிகையரப் பிற்றுதல் என்று கூறப்படும். இப் பெற்றி கையரப் பெற்றவரே முன்னிலைகளின் இயல்பை அறிந்து அவற்றை நிறையோடு உறவுபடுத்த வல்லவரும் ஆவர்.

இவ்வாறு முன்னிலை யாவற்றையும் நிறையோடு உறவுபடுத்தி — அருங்கி உபாதிபெற்று உய்தியடைதற்குரிய தடவீம் நல்குரவு என்னும் தத்துவமும் ஆம்.

இத் தடத்தை அடைந்தபோது முன்னிலையாவும் வசியமாகும். நீனைத்தவையாவும் முன் வந்து நிற்கும்.

இத் தடத்தை அடையப் பெற்றவரே குப்பாரர்—இந்திரர்—வழி யடியார். இவரே பொன் மயமான ஏம மயமான விமல யாக்கையுடையவர்; வேண்டிய உண் பொருள்களை முன்னிலையில் வேண்டி யாங்கு வருவிக்க—ஆக்க வல்லவர்;

இயம சியமகங்களை அறிந்து ஒழுக வல்லவர்;

ஈவு ஏற்புக்களின் உண்மையை அறிந்தவர்;

ஈவு ஏற்புக்களால் தமது விமல யாக்கையை அமல மாக்க வல்லவர்;

தேவுண்மையை — தேவு நிறையை— அமல நிறையைக் கண்டவர்—அடைபுப் பெற்றவர் என அறிதற் பாற்று.

மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் முவடி முப்பது என்னும் அரிய பெரிய தமிழ் மறையில் இரண்டாம் அத்தியாயமாகிய பொருட் கூற்றில் ஆறாம் சூத்த மீகுடமாகிய நல்குரவு என்பதன் பண்பும் பயனும் ஹை சூத்தம் துதலிய வாற்றான் ஒருவாறு உணரத் தரும்.

சுபம்.